

Od autorky série *Upírske denníky* L. J. Smith

RÍŠA TEMNOTY

Prekliate sestry

FRAGMENT

Ríša temnoty 2

Prekliate sestry

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Ríša temnoty 1 – Tajomstvá upírov

Ríša temnoty 3 – Čierna mágia

Ríša temnoty 4 – Tajomný anjel

Ríša temnoty 5 – Lovci zla

Ríša temnoty 6 – Záhadný cudzinec

L. J. Smith

Ríša temnoty 2 – Prekliate sestry – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

RÍŠA TEMNOTY

Prekliate sestry

L. J. Smith

 FRAGMENT

*Ako spomienka na
Johna Manforda Divolu.*

*A pre Juliu Ann Divolovú,
najlepšiu priateľku zo všetkých.*

1. KAPITOLA

Mary-Lynnette kráčala s Markom okolo viktoriánskej farmy. „Jarabina, Haja a Nefrit,“ vyriekla odrazu.

„Čo?“

„Jarabina. A Haja. A Nefrit. Tak sa volajú dievčatá, ktoré sa sem sťahujú.“ Mary-Lynnette držala v rukách skladaciu stoličku, a tak ukázala k domu. „Sú to netere pani Burdockovej. Čo sa nepamätáš? Vravela som ti, že u nej budú bývať.“

„Hej, matne si spomínam,“ odpovedal Mark a premiestnil váhu teleskopu, s ktorým sa plahočil na kríkmi zarastený kopec. Hovoril úsečne a Mary-Lynnette bolo jasné, že ho to zaskočilo.

„Majú pekné mená,“ povedala. „A určite sú milé. Aspoň to tvrdila pani Burdocková.“

„Pani Burdocková je blázon.“

„Je len trochu čudácka. Včera mi vravela, že všetky jej netere sú krásne. Myslím si, že je trochu zaujatá, ale

bola presvedčivá. Vraj všetky sú nádherné a každá je úplne iný typ.“

„Tak by mali ísť do Kalifornie,“ zabručal takmer nečuteľne Mark. „Môžu tam pózovať pre *Vogue*. Kam mám dať túto vec?“ dodal, keď dorazili na vrchol kopca.

„Sem.“ Mary-Lynnette položila záhradnú stoličku a nohou zarovнала hlinu, aby teleskop stál na rovine a nekýval sa. Potom len tak mimochodom povedala: „Vieš, napadlo mi, že by sme tam mohli zajtra skočiť a predstaviť sa. Niečo ako uvítanie, chápeš...“

„Dáš pokoj?“ odsekol Mark. „Svoj život si viem zorganizovať sám. Keď sa budem chcieť zoznámiť s nejakou babou, tak sa s ňou zoznámim. Nepotrebujem nijakú pomoc.“

„Dobre, dobre. Nepotrebuješ nijakú pomoc. Dávaj pozor na ten teleskop.“

„A okrem toho, čo by sme povedali?“ spýtal sa Mark s prevahou. „Vitajte v Briar Creeku, kde sa vôbec nič ne deje. Kde je viac kojotov ako ľudí. A keď sa budete chcieť *poriadne* zabaviť, môžete ísť v sobotu večer do mesta a sledovať myšie preteky v goldcreekskom ba...“

„Dobre, dobre.“ Mary-Lynnette si povzdychla. Pozrela sa na mladšieho brata, na ktorého dopadali posledné lúče zapadajúceho slnka. Pri pohľade naňho by vám napadlo, že nikdy v živote nebol chorý. Bol pekne opálený a rovnako ako ona mal červené líca kypiace zdravím.

Ako úplne malé dieťa však býval chudý, prakticky kosť a koža, a každé nadýchnutie bolo preňho utrpením. Mal takú silnú astmu, že ako dvojročný strávil skoro celý rok v kyslíkovom stane, kde bojoval o život. O rok a pol staršia Mary-Lynnette sa každý deň obávala, že sa jej malý braček nikdy nevráti domov.

Pobyt v stane, kde sa ho nemohla dotknúť ani vlastná mama, ho zmenil. Keď vyšiel von, všetkého sa bál, v jednom kuse sa lepil na mamu a stále ju držal za ruku. A dlhé roky nemohol robiť nijaký šport ako ostatné deti. To všetko je už dávno preč. Tento rok Mark nastúpi na strednú školu, svojej plachosti sa však ešte nezbavil. A keď sa musí brániť, kope okolo ako kôň. Mary-Lynnette si priala, aby sa s jedným z tých dievčat spriatelil, aby ho vytiahla medzi ľudí a dodala mu trochu sebadôvery. Možno by to mohla nejako zaradiť...

„Na čo myslíš?“ spýtal sa podozrievavo Mark.

Mary-Lynnette si uvedomila, že ju uprene pozoruje.

„Na to, že dnes v noci bude dobrá viditeľnosť,“ odpovedala neurčito. „August je skvelý mesiac na pozorovanie hviezd. Atmosféra je taká priesvitná a nehybná. Hej, tam je prvá hviezda – môžeš si niečo priať.“

Ukázala na jasný svetelný bod nad južným horizontom. Fungovalo to. Odviedla Markovu pozornosť a ten zdvihol hlavu.

Mary-Lynnette sa zadívala na jeho tmavé temeno a pomyslela si: Ak ti to pomôže, prajem si pre teba nejaký ľubostný románik.

Priala by som si ho aj pre seba, ale na čo by mi to bolo? V okolí nie je na romantické dobrodružstvo nikto vhodný.

Hádam okrem Jeremyho Lovetta ani jeden z chlapcov v škole nechápal, prečo sa zaujíma o astronómiu alebo prečo má rada hviezdy. Túžila sa o svoje pocity s niekým... podeliť. *Keby* si mala niečo priať, tak by chcela niekoho, s kým by mohla tráviť noc.

Fajn. Nepomôže jej, keď sa tým bude zaoberať. A okrem toho nechcela Markovi prezradiť, že to, na čo si priali, nebola nijaká hviezda, ale Jupiter.

Mark zostupoval po ceste, ktorá sa kľukatila medzi kríkmi a jedovatým bolehlavom, a neprestával točiť hlavou. Pred odchodom sa mal Mary-Lynnette ospravedlniť. *Nerád* bol k nej protivný. V skutočnosti bola jediným človekom, ku ktorému sa snažil správať slušne.

Prečo mu však stále chcela *pomáhať*? Nútila ho, aby si pod prvou hviezdou niečo prial. Mark aj tak nemal nijaké priania. Napadlo mu, že *keby* sa rozhodol jej vyhovieť, chcel by, aby sa v okolí udialo niečo vzrušujúce. No neprial si nič, pretože sa mu to zdalo sentimentálne a hlúpe.

Chcelo by to niečo divoké, pomyslel si. Ako zostupoval do hustnúcej tmy, pocítil vnútorné chvenie.

Nefrit pozorovala nehybný žiariaci bod nad južným horizontom. Vedela, že to je planéta. Počas dvoch posledných nocí sledovala, ako sa pohybuje po oblohe spolu s malinkými kvapôčkami svetla, svojimi mesiacmi. Tam, odkiaľ pochádzala, nebolo zvykom mať nejaké želania pri pohľade na hviezdu, ale táto planéta jej pripadala ako priateľ. Bola na cestách rovnako ako ona. Keď sa na ňu dnes v noci Nefrit pozerala, cítila niečo ako nádej. Vlastne *skoro* ako prianie.

Musela priznať, že sa to pre ne nezačalo práve najlepšie. Noc bola nezvyčajne pokojná. Nepočuli najmenší zvuk, nijaké prichádzajúce auto. Bola unavená a vystrašená a začala byť naozaj, naozaj veľmi hladná.

Nefrit sa obrátila na svoje sestry. „No, kdeže *je*?“

„Neviem,“ odpovedala zarazene Jarabina. „Buď trpezlivá.“

„Možno by sme ju mali zamerať.“

„Nie,“ nesúhlasila Jarabina. „V nijakom prípade. Spomeň si na naše rozhodnutie.“

„Zrejme zabudla, že prídeme,“ povedala Haja. „Vravela som vám, že začína senilnieť.“

„Také veci nehovor. Nie je to zdvorilé,“ napomenula ju Nefrit, stále ešte pokojne, ale so zaťatými zubami.

Jarabina sa vždy snažila byť milá, keď sa to dalo. Mala devätnásť rokov. Bola vysoká, štíhla a vznešená. Mala škoricovohnedé oči a hnedé vlasy, ktoré jej vo vlnách splývali po chrbte.

Haja mala sedemnášť a okolo tváre jej povievali vlasy vo farbe zašlého zlata. Oči mala jantárové ako jastrab a nikdy sa nesnažila byť milá.

Nefrit práve oslávila šestnásťiny. Bola najmladšia a nepodobala sa ani na jednu zo svojich sestier. Mala zelené oči a za bielo-zlatými vlasmi sa schovávala ako za závojom. Ľudia vravievali, že vyzerá vyrovnané, ale ona skoro nikdy nebola vyrovnaná. Obyčajne bývala dosť nervózna alebo cítila úzkosť a zmätok.

Práve teraz to bola úzkosť. Bála sa o svoj odrený, polstoročia starý kožený kufor. Nič sa z neho neozývalo.

„Hej, prečo vy dve nevyrazíte kúsok po ceste, aby ste sa pozreli, či už ide?“

Jej sestry sa za ňou obzreli. Na niektoré veci mali Jarabina s Hajou rovnaký názor a práve teraz to bola Nefrit. A ona videla, že sa proti nej chystajú spojiť.

„Čo teraz?“ povedala Haja a na okamih ukázala zuby.

„Niečo si zistila? Čo to je, Nefrit?“ spýtala sa Jarabina.

Nefrit sa zamyslela, zvažovala a nelstivo, s očakávaním sa na ne pozrela.

Pár minút na ňu civeli, potom sa pozreli na seba

a vzdali to. „Vieš, budeme musieť ísť peši,“ povedala Haja Jarabine.

„Sú horšie veci ako pešia túra,“ odpovedala Jarabina. Odhodila si z čela prameň gaštanových vlasov a rozhliadla sa po autobusovej zastávke, ktorú tvorili tri sklené steny a rozbitá drevená lavica. „Kiežby tu bol telefón.“

„No nie je. A do Briar Creeku to máme tridsaťdva kilometrov,“ prehodila Haja. Zlatisté oči sa jej zaleskli akousi pochmúrnou radosťou. „Asi by sme tu mali nechať batožinu.“

Nefrit sa zľakla. „Nie, *nie*. Mám tam všetko – všetko svoje oblečenie. No tak, tridsaťdva kilometrov nie je tak ďaleko.“ Jednou rukou zdvihla prenosnú tašku na mačku, vyrobenú doma z latiek a drôťikov, druhou rukou zdvihla kufor. Prešla po ceste hodný kus, keď za sebou začula chrupčanie štrku. Nasledovali ju. Jarabina trpezlivo vzdychla. Haja sa ticho pochechtávala. Jej vlasy sa v svetle hviezd jagali ako zašlé zlato.

Jednopruhová cesta bola tmavá a opustená, ale vôbec nie tichá. Ozývali sa tu desiatky drobných nočných zvukov, ktoré dopĺňali tajomný nočný pokoj. Možno by to bola príjemná cesta, keby Nefritin kufor nebol s každým krokom ťažší. A keby nebola taká hladná ako nikdy v živote. Jarabine by to nikdy nepriznala, ale začínala trochu zmätkovať a bola zoslabnutá.

Práve vo chvíli, keď jej napadlo, že položí kufor a odpočinie si, začula nový zvuk.

Odzadu sa k nim blížilo auto. Motor hlasito hučal a zdalo sa, že bude trvať dosť dlho, kým k nim príde. No vo chvíli, keď ich míňalo, Nefrit zistila, že ide veľmi rýchlo. Potom sa ozval škripot štrku a auto zastavilo. Zacyúvalo a Nefrit videla, ako sa na ňu z okienka pozerá nejaký mladík. Na mieste spolujazdca sedel ďalší mladý muž. Nefrit si ho zvedavo obzerala.

Boli približne rovnako starí ako Jarabina a obaja boli dosť opálení. Chlapec na mieste vodiča mal blond vlasy a zdalo sa, že sa dlhšie neumýval. Jeho spolujazdec bol hnedovlasý, mal na sebe vestu, pod ktorou chýbala košeľa a v ústach omieľal špáradlo.

Obaja pozorovali Nefrit a vyzerali rovnako zvedaví ako ona. Potom vodič otvoril okienko. Nefrit fascinovala, ako rýchlo to zvládol.

„Potrebujete zviezť?“ spýtal sa vodič so zvláštnym oslnivým úsmevom. V špinavej tvári mu zasvietili zuby.

Nefrit sa obzrela na Jarabinu a Haju, ktoré ju práve dohonili. Haja nepovedala ani slovo, ale prižmúrila oči s dlhými riasami a prezerala si auto. Hnedé oči Jarabiny nadšene žiarili.

„Jasné, že potrebujeme,“ povedala s úsmevom. Potom neisto dodala: „No potrebujeme sa dostať na Burdockovu farmu. Možno tým smerom nejdete...“